

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/128/2019
Identifikačné číslo spisu: 4112238493
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4112238493.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne B. Q. W. - správkynke konkurznej podstaty úpadcu VIZOP spol. s r.o. v konkurze, so sídlom v Prešove, Budovateľská 34, zastúpenej JUDr. Kamilom Bereseckým, advokátom, so sídlom v Nitre, Farská 33, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 14 C 308/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 15. novembra 2018 sp. zn. 9 Co 281/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra čiastočným rozsudkom z 9. marca 2017 č. k. 14 C 308/2012-263 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 70.427,50 eura s 13 % úrokom z omeškania ročne, zo sumy 65.675,09 eura od 13.4.2006 do zaplatenia, s 13 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 177,19 eura od 27.4.2006 do zaplatenia, s 13 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 4.575,22 eura od 27.4.2006 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že o týchto bude rozhodnuté v rozsudku, ktorým rozhodne súd o všetkých uplatnených procesných nárokoch. Mal za to, že v danej veci je predmetom konania žaloba o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, špecifikovaná výškou vymoženej sumy v rámci exekučného konania v prospech oprávneného T.. C. vo výške 70.427,50 eura, nákladov za uhradené súdne poplatky v sume 1.659,70 eura a 4.222,27 eura, t. j. spolu sumu 76.309,44 eura. Mal za nesporné, že súdny exekútor predmetnú sumu vo výške 70.427,50 eura vymohol od žalobkyne ako povinnej. Žalobkyňi bola škoda spôsobená tým, že nezákonnou exekúciou prišla ako správkynia o sumu 70.427,50 eura. Zmenšenie majetku úpadcu v správe správkynke bolo priamo a nesprostredkované spôsobené nezákonným rozhodovaním v exekučnej veci, kde bola žalobkyňa povinnou. Nezákonnú exekúciu pripustil okresný a krajský exekučný súd. Poukázal na skutočnosť, že v exekučnej veci EX 615/2003 žalobkyňa vystupovala ako povinná, oprávneným bol T.. C., ktorý disponoval pohľadávkou priznanou v súdnom konaní voči žalobkyňi ako povinnej. Táto pohľadávka bola T.. C. priznaná rozsudkom Okresného súdu

Prešov zo dňa 3.10.2002 č. k. 8 C 210/98-83, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26.5.2003 a vykonateľnosť dňa 30.5.2003. T.. C. disponoval právoplatným a vykonateľným exekučným titulom, na základe ktorého bolo vydané poverenie súdnemu exekútorovi na vymoženie sumy 1.060.000,-Sk s príslušenstvom. Rovnako bolo tiež nesporné, že žalobkyňa ihneď po doručení upovedomenia o začatí exekúcie podala námietky voči exekúcii, namietajúc, že nie je možné vykonávať exekúciu majetku na majetok patriaci do konkurznej podstaty. K vymoženiu danej sumy (odpísaním z účtu povinnej) došlo dňa 19.4.2006 v sume 65.675,07 eura, dňa 28.4.2006 v sume 177,19 eura a dňa 5.5.2006 v sume 4.575,22 eura, t. j. v čase, keď bolo právoplatné uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 14.2.2006 č. k. 3 CoE 80/05-52, ktorým zmenil uznesenie OS Prešov zo dňa 24.10.2005 (ktorým vyhovel námietkam žalobkyne ako povinnej) tak, že námietky povinnej proti exekúcii zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.3.2006. Najvyšší súd SR rozsudkom až zo dňa 25. apríla 2007 vyššie uvedené uznesenie Krajského súdu v Prešove zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, t. j. po tom, ako súdny exekútor exekúciu ukončil a sumu v prospech oprávneného vymohol. Súdny exekútor konal na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu (rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 8 C 210/98-83 zo dňa 3.10.2002) v čase, keď Krajský súd v Prešove námietky žalobkyne ako povinnej právoplatne zamietol. Teda, nič nebránilo súdnemu exekútorovi, aby vo vymáhaní sumy konal a pokračoval. Z tohto dôvodu bolo potrebné konštatovať, že zo strany súdneho exekútora nedošlo z tohto pohľadu k žiadnemu pochybeniu, súdny exekútor v tomto postupoval v súlade s Exekučným poriadkom. Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu môže byť v občianskom súdnom konaní uplatnený, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Žalobkyňa nemala faktickú možnosť si uplatňovať voči inej osobe bezdôvodné obohatenie, a to ani voči exekútorovi, či oprávnenému. Exekútor skončil exekúciu vrátením poverenia po vymožení pohľadávky ešte skôr ako NS SR rozhodol o poslednom nezákonnom rozhodnutí KS v Prešove. Exekútor a aj oprávnený tak vlastne v tom čase postupovali v súlade s rozhodnutiami exekučných súdov v súlade so zákonom. Samotná exekúcia nebola vyhlásená za neprípustnú. Oprávnený opieral svoj nárok o právoplatný exekučný titul rozsudok súdu. Tento hmotnoprávny nárok rozhodnutím NS SR v exekučnej veci ani zastavením exekúcie nezanikol. Z uvedeného dôvodu a s poukazom na premlčanie by žalobkyňa s nárokom na bezdôvodné obohatenie po podaní žaloby neuspela. Napriek tomu, že exekúcia bola nezákonná a vymohla sa v nej suma 70.427,50 eura, o ktorú sa preukázateľne znížil majetok úpadcu, teda táto suma predstavovala škodu žalobkyne, súd skúmal, či týmto nezákonným výkonom exekúcie nebol konvalidovaný postup správkyne v konkurznom konaní, ktorá jediná mala zákonné právo poskytnúť T.. C. plnenie. Žalovaný v priebehu konania namietal, že nárok žalobkyne je premlčaný. Podľa § 19 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. Súd prvej inštancie zistil, že rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.4.2007 č. k. 1 Cdo 116/2006-62, ktorým bolo zrušené uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 14.2.2006 sp. zn. 3 CoE 80/05 (ktoré žalobkyňa považuje za nezákonné rozhodnutie), bolo žalobkyňi doručené dňa 24.11.2009 tak, ako to vyplýva z doručeníek k tomuto rozsudku v exekučnom spise, čomu zodpovedá aj vyznačenie právoplatnosti na tomto rozsudku (7.12.2009, v tento deň rozsudok NS SR prevzal súdny exekútor). Od prevzatia začala plynúť premlčacia trojročná lehota podľa § 19 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, t. j. odo dňa 25.11.2009 a uplynula dňa 25.11.2012. Žaloba, ktorou si žalobkyňa uplatnila svoj nárok, bola súdu podaná dňa 8.11.2012, teda v premlčacej lehote. Z tohto dôvodu súd námietku žalovaného, týkajúcu sa premlčania nároku žalobkyne, neakceptoval. Záverom súd poukázal na skutočnosť, že v danej veci boli vydané nezákonné rozhodnutia, na základe ktorých došlo ku škode v rozsahu zníženého majetku úpadcu, za ktorého podľa zákona koná správca v sume 70.427,50 eura, pričom bez konania verejnej moci by k škode nedošlo, na základe čoho súd čiastočným rozsudkom návrhu vyhovel. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 3 CSP, ale vzhľadom na rozhodnutie čiastočným rozsudkom o trovách konania súd rozhodne až v rozhodnutí, kde rozhodne o všetkých uplatnených nárokoch.

2. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 15. novembra 2018 sp. zn. 9 Co 281/2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, čo do zaplatenia sumy 70.427,50 eur potvrdil a vo

zvyšku, týkajúcim sa priznaného úroku z omeškania rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, čo do zaplatenia sumy 70.427,50 eura, je vecne správny, keď súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver o dôvodnosti uplatneného nároku žalobkyne v uvedenom rozsahu, majúc za to, že napadnuté rozhodnutie rešpektuje zmysel a účel zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zabezpečuje spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov žalobkyne. Vychádzal z toho, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Podmienkami vzniku tejto zodpovednosti sú: a/ výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci, b/ vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému, c/ príčinná súvislosť medzi výkonom verejnej moci a vznikom škody alebo nemajetkovej ujmy. Základnou podmienkou zodpovednosti štátu je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc. Štát v tomto prípade nezodpovedá len za konanie vlastných štátnych orgánov, ale aj za konanie subjektov, na ktoré bol prenesený výkon verejnej moci. Druhým predpokladom zodpovednosti štátu za škodu je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy, ktorej vznik musí preukázať poškodený. Pod škodou je potrebné rozumieť peniazmi vyjadriteľnú ujmu na majetku poškodeného, ktorá mu vznikla zásahom do jeho subjektívnych práv. Medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody a samotnou škodou musí byť daná priama príčinná súvislosť. Štát teda zodpovedá za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci tými, ktorí v jeho mene vykonávali verejnú moc. V danej právnej veci nebola spornou skutočnosť existencie nezákonného rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 CoE 80/05 zo dňa 14.2.2006, ktoré bolo zrušené rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 116/2006 zo dňa 25.4.2007. Rovnako nespornou bola skutočnosť, že v rámci prebiehajúceho exekučného konania došlo z majetku úpadcu k vymoženiu sumy vo výške 70.427,47 eura (v období od 19.4.2006 do 5.5.2006, po vydaní nezákonného rozhodnutia) a exekučné konanie bolo skončené vymožením pohľadávky v prospech oprávneného dňa 16.5.2006. Pokiaľ súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí ustálil taký právny záver, že vymožením sumy vo výške 70.427,47 eura vznikla žalobkyni škoda v tejto výške, v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 CoE 80/05 zo dňa 14.2.2006, s takýmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil. Rovnako ako súd prvej inštancie, aj súd odvolací mal za to, že žalobkyňa preukázala naplnenie taxatívne ustanovených zákonných predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody voči štátu. V dôsledku prebiehajúcej exekúcie došlo k zmenšeniu majetku úpadcu v správe správkyne v rozsahu sumy 70.427,47 eura, čím vznikla žalobkyni škoda bezprostredne spôsobená nezákonným rozhodnutím v exekučnom konaní, v ktorom žalobkyňa vystupovala ako povinná. Z hľadiska výšky spôsobenej škody, odvolací súd poukázal na to, že v rámci prebiehajúceho konkurzného konania nebola na mieste možnosť individuálneho uspokojenia veriteľa, keď uspokojenie bolo možné len v rámci konkurzu, a teda suma 70.427,47 eura predstavuje majetkovú ujmu, o ktorú sa znížila hodnota podstaty úpadcu, t. j. boli odňaté finančné prostriedky, ktoré mali patriť do podstaty úpadcu. V tomto ohľade potom konštatoval aj to, že z hľadiska takto vzniknutej škody žalobkyne, ktorá v celej výške 70.427,47 eura mala tvoriť hodnotu podstaty úpadcu, majúc za cieľ speňaženie majetku patriaceho do podstaty a pomerné uspokojenie veriteľov, nebola určujúcou tá skutočnosť, v akom rozsahu by bol oprávnený z exekúcie T.. C. v rámci konkurzného konania reálne uspokojený v pomere k ostatným veriteľom úpadcu, keď podstatnou bola skutočnosť, že suma vo výške 70.427,47 eura bola v dôsledku nezákonnej exekúcie použitá na individuálne uspokojenie jediného veriteľa úpadcu. Teda, nebolo správne tvrdenie žalovanej v tom smere, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie nebolo možné jednoznačne ustáliť majetkovú škodu žalobkyne na podklade vedenej exekúcie z dôvodu, že ešte nebolo možné stanoviť presnú výšku zostávajúceho nároku T.. C. v konkurze, z ktorého dôvodu žalovaná považovala nárok žalobkyne za podaný predčasne. Škoda žalobkyne zodpovedá výške finančných prostriedkov, o ktoré sa znížila hodnota konkurznej podstaty úpadcu, čo predstavuje sumu 70.427,47 eura. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovanej, že súd prvej inštancie pochybil, keď neskúmal a nezrejmil všetky rozhodné skutočnosti týkajúce sa posúdenia otázky nutnosti domáhania sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia pred uplatnením nároku na náhradu škody, odvolací súd uviedol, že aj v tejto časti považuje podané odvolanie žalovanej za nedôvodné. V tomto smere poukázal na to, že pokiaľ ide o posúdenie súbehu a konkurencie nárokov z titulu bezdôvodného obohatenia a náhrady škody, rozhodovacia činnosť najvyšších súdnych autorít (ÚS SR a NS SR) nie je jednotná, keď Ústavný súd SR vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva

právny názor, že nárok na náhradu škody od štátu možno úspešne uplatniť iba vtedy, ak je preukázané, že žalobca sa bezúspešne domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, naproti tomu, rozhodovacia činnosť NS SR sa v porovnaní so skoršou rozhodovacou činnosťou (napr. 4 Cdo 199/2005) vyvinula tak, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je možné uplatniť len v tom prípade, ak nie sú podmienky pre dosiahnutie rovnakého uspokojenia z titulu nároku na náhradu škody a nároky z bezdôvodného obohatenia majú subsidiárny charakter, teda vo všeobecnosti možno požadovať plnenie na základe bezdôvodného obohatenia len vtedy, ak nemožno požadovať plnenie z iného titulu (napr. 2 Cdo 48/2010). Napriek skutočnosti, že exekúcia v danej veci prebehla na základe nezákonného rozhodnutia súdu a v jej dôsledku vznikla žalobkyňi škoda rovnajúca sa zmenšeniu majetku úpadcu patriaceho do konkurznej podstaty, nespochybniteľnou je skutočnosť, že žalobkyňa bola dlžníčkou oprávneného z exekúcie, a to na základe exekučného titulu rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 3.10.2002 č. k. 8 C 210/98-83, ktorý zakladal hmotnoprávny nárok T.. C. voči žalobkyňi. Nemožno preto konštatovať, že oprávnený z exekučného titulu uspokojením právoplatne priznanej pohľadávky získal bezdôvodné obohatenie, ktoré by bol povinný vydať, keď pre konštatovanie existencie bezdôvodného obohatenia nebola naplnená ani jedna z jeho skutkových podstat. Preto odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval, že na strane žalobkyne nebol dôvod domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia voči oprávnenému, keď nemožno konštatovať, že by išlo o konkurenciu nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia s nárokom na náhradu škody, a že by mala žalobkyňa voči oprávnenému z exekúcie pohľadávku z bezdôvodného obohatenia. Aj keď prisvedčil žalovanej, že uspokojením nároku oprávneného sa plnila pohľadávka oprávneného, čo v konečnom dôsledku malo vplyv na záver súdu o tom, že nemožno konštatovať súbeh nárokov z bezdôvodného obohatenia voči oprávnenému a z náhrady škody voči štátu, táto skutočnosť však nemala vplyv na správne konštatovanie súdu prvej inštancie o existencii škody na strane žalobkyne, rovnajúcej sa výške finančných prostriedkov, ktoré mali tvoriť hodnotu podstaty úpadcu za účelom následného pomerného uspokojenia veriteľov úpadcu. Odvolací súd napokon poukázal aj na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 30 Cdo 3810/2007, v zmysle ktorého zrušením rozhodnutia, na základe ktorého sa plnilo, dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve, to znamená, že podľa hmotného práva táto povinnosť neexistovala, čo však nie je tento prípad. Rovnako nebolo možné konštatovať ani to, že by vo vzťahu k súdnemu exekútorovi existovala konkurencia nároku žalobkyne z bezdôvodného obohatenia s jej nárokom na náhradu škody voči štátu. Z hľadiska postavenia súdneho exekútora a výkonu jeho činnosti uviedol, že súdny exekútor v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má postavenie verejného činiteľa a vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci. Súdny exekútor patrí teda do sústavy mocenských orgánov štátu. Z tejto skutočnosti vychádza aj právna úprava v zodpovednostnom zákone. Činnosť exekútora, aj keď má inak zárobkový charakter, je činnosťou v zastúpení štátu a vykonávanie exekučnej činnosti podľa Exekučného poriadku preto treba považovať za integrálnu súčasť súdnej ochrany, ktorej dôsledkom je, že v konečnom dôsledku je to štát, ktorý zodpovedá za realizáciu práva na súdnu ochranu, a to aj pokiaľ ide o exekučnú činnosť vykonávanú exekútorom. Medzi exekútorom a povinnou v prejednávanej veci nešlo o súkromnoprávny vzťah, ale o verejnoprávny vzťah, nakoľko exekútor vystupoval ako nositeľ štátnej moci, plnil úlohy štátneho orgánu. Pri realizácii úkonov exekučného konania nie je súdny exekútor nositeľom základných práv a slobôd, ale naopak, ako predstaviteľ verejnej moci sa podieľa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základných práv účastníkov exekučného konania. V prejednávanej veci o trovách exekútora nerozhodol súd, keď exekútor sám vymohol trovy exekúcie vo výške 17.294,03 eura a exekúcia sa skončila vymožením pohľadávky s jej príslušenstvom, vrátane trov exekúcie a z tohto ohľadu exekútor nevystupoval v rovnoprávnom postavení voči povinnej ako účastník exekučného konania, ale ako nositeľ verejnej moci vykonávajúci exekučnú činnosť, ktorou na jeho strane nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Navyše, správne súd prvej inštancie poukázal aj na to, že exekútor skončil exekúciu vrátením poverenia po vymožení pohľadávky ešte skôr ako NS SR rozhodol o nezákonnosti rozhodnutia KS v Prešove, teda pri výkone exekučnej činnosti postupoval v súlade s rozhodnutiami exekučného súdu a ani zrušením rozhodnutia KS v Prešove o zamietnutí námietok proti exekúcii nevzniklo na jeho strane bezdôvodné obohatenie plnením z dôvodu, ktorý odpadol (tak, ako udávala žalovaná), keď neodpadol dôvod na úhradu trov za reálny výkon exekučnej činnosti, keď nedošlo k zrušeniu žiadneho rozhodnutia, ktorým by bolo rozhodnuté o povinnosti nahradiť trovy exekúcie. S ohľadom na vyššie uvedené

skutočnosti, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, čo do zaplattenia sumy 70.427,50 eura, ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil a vo zvyšku týkajúcom sa priznaného úroku z omeškania rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. d/ CSP zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadla včas podaným dovolaním žalovaná, ktorého prípustnosť a dôvodnosť odvodzovala od § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Žalovaná v predmetnom konaní jasne formulovala námietku o neexistencii vzniku škody, za ktorú by mala zodpovedať žalovaná, nakoľko existuje nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia. Tento záver odôvodnila s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu SR, napr. sp. zn. 4 Cdo 199/2005 a sp. zn. I MCdo 8/2007, a ktoré žalovaná doplnila aj o nález Ústavného súdu SR so sp. zn. III. ÚS 361/2009. Nesúhlasí so závermi odvolacieho súdu v otázke subsidiárnosti bezdôvodného obohatenia v porovnaní s náhradou škody, a teda že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je možné uplatniť len vtedy, ak nie sú splnené podmienky pre dosiahnutie rovnakého uspokojenia z titulu nároku na náhradu škody. Uvedené nasvedčuje jednoznačnému záveru, že v otázke konkurencie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia a náhrady škody existuje rozdielna judikatúra Najvyššieho súdu SR, pričom odvolací súd sa priklonil k tej časti, ktorá je v neprospech žalovanej, a to s poukazom na konkrétne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Cdo 48/2010, zo dňa 21.12.2010. Poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.11.2016, sp. zn. 6 Cdo 27/2016, v ktorom je výslovne uvedené, že „uznesenie NS SR sp. zn. 2 Cdo 48/2010 je považované v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu za exces“, a k tomu zhodne aj uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Cdo 9/2016 zo dňa 22.2.2017. Žalovaná teda namieta právne posúdenie otázky vzniku škody (z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia konkurencie nároku na náhradu škody a bezdôvodného obohatenia) odvolacím súdom a zotrváva na názore, že pokiaľ existuje právna možnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia od iného subjektu, škoda ani nevznikne. V situácii, keď obidva nároky nemôžu byť z uvedeného dôvodu súčasne uplatniteľné, je nepochybne potrebné identifikovať nárok, ktorý je potrebné uplatniť prioritne, a až v prípade nemožnosti uplatnenia (resp. vymoženía) tohto nároku, môže nastúpiť druhý nárok. Pretože hoci by bol poškodený subjekt (žalobkyňa) uspokojený titulom náhrady škody od štátu, na pochybení štátu by bol prospešný iný subjekt (T. C.). V prípade, ak žalobkyňa disponuje pohľadávkou na vydanie bezdôvodného obohatenia voči inému subjektu, ktorú sa od dotknutého subjektu ani len nepokúsila vymôcť, nemôže úspešne uplatniť nárok na náhradu škody od štátu, a teda záver odvolacieho súdu o prednosti uplatnenia nároku na náhradu škody nie je správny. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 15.11.2018, č. k. 9 Co 281/2017-309, v napadnutom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Žalobkyňa navrhla dovolanie ako nedôvodné odmietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie je treba odmietnuť z nasledovných dôvodov.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa

potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Na týchto záveroch zotráva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu (1 Cdo 54/2018, 2 Cdo 33/2017, 3 Cdo 33/2017, 4 Cdo 54/2018, 5 Cdo 104/2017, 7 Cdo 29/2018, 8 Cdo 140/2017).

11. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania v CSP nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco, namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprisnenými podmienkami prípustnosti dovolania - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch (1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).

12. NadĎalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

13. Žalovaná prípustnosť dovolania vyvodzuje § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

14. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť najskôr splnené predpoklady prípustnosti dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 1 Cdo 35/2019, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania, či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení, môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

15. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní.

16. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi vyskytla nejednotnosť navonok prejavovaná v prijatí odlišných právnych názorov, teda ide o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov sa ešte neustálili a nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, bolo jeho procesnou povinnosťou a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ označením konkrétnych odlišných, protirečiacich si rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V takom prípade je dovolateľ povinný označiť rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne a zaujal iné právne závery. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, nevymedzil označením rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré o danej právnej otázke zaujali rozdielne právne závery, dovolací súd nemôže uskutočniť meritorný dovolací prieskum. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu.

17. Dovolací súd najskôr riešil otázku prípustnosti dovolania, teda, či dovolateľka jasne vymedzila konkrétny, zákon predpokladaný dovolací dôvod, či presne uviedla, ktorý konkrétny judikát uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, resp. rozhodnutie dovolacieho súdu ustálené v jeho rozhodovacej praxi nerešpektoval odvolací súd vo svojom rozhodnutí. Tento dôvod prípustnosti sa musí viazať na konkrétnu ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd. Totiž jednotnou interpretáciou zákona sa zabezpečuje jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch, zvyšuje sa právna istota a subjektom práva sa umožňuje predvídať postup súdu, ktorý právna norma ukladá alebo predvída.

18. Pre účely ďalšieho výkladu dovolací súd, so zreteľom na dovolaciu argumentáciu žalovanej uvádza, že v zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletinu Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. Rovnako s prihliadnutím na argumentáciu dovolateľky je potrebné uviesť, že pod pojem ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemožno zahrnúť rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (2 Cdo 56/2017, 6 Cdo 79/2017, 3 Cdo 165/2018, 4 Cdo 7/2018).

19. Dovolateľka formulovala právnu otázku tak, že či pri konkurencii práva na náhradu škody a vydania bezdôvodného obohatenia má prednosť nárok na náhradu škody pred nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo naopak. Poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj ústavného

súdu, ktoré podporujú prednosť uplatnenia si nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (sp. zn. 6 Cdo 27/2016, 4 Cdo 199/2005, 1 MCdo 8/2007, 6 Cdo 9/2016, III. ÚS 361/2009), a rozhodnutie 2 Cdo 48/2010, ktoré uprednostňuje nárok na náhradu škody. Je názoru, že v prejednávanej veci súdy nemali vyhovieť žalobe žalobkyne o náhradu škody, ale táto sa mala najskôr domáhať vydania bezdôvodného obohatenia.

20. Dovolací súd zistil, že právny názor, že pri riešení kolízie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a nároku na náhradu škody treba vychádzať zo zásady, že vzhľadom na subsidiárnu povahu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia má prednosť uspokojenie nároku z titulu náhrady škody, a len v prípade, ak nie sú splnené podmienky pre dosiahnutie rovnakého uspokojenia z titulu náhrady škody, možno uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, bol vyslovený v uzneseniach najvyššieho súdu zo dňa 21. decembra 2010 sp. zn. 2 Cdo 48/2010, zo dňa 21. decembra 2011 sp. zn. 2 Cdo 155/2011 a v rozsudku zo dňa 13. decembra 2014 sp. zn. 2 MCdo 13/2013, ako aj v starších judikátoch a publikáciách (R 1/1979, s. 79/80, R 25/1986, s. 299, Zbierka súdnych rozhodnutí a stanovísk, ako aj V. Plecítý: Aktuálne otázky zodpovednosti za neoprávnený majetkový prospech, Právnik č. 3/1984, s. 258, J. Váněk: Ešte k niektorým otázkam vzťahu náhrady škody a neoprávneného majetkového prospechu, Soc. zákonnosť č. 8/1987 a naostatok J. Fiala - M. Kindl a kol.: Občanské právo hmotné, A. Čenek, Plzeň, 2007, s. 654 a pod.).

21. Naopak, právny názor, podľa ktorého právo na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci možno uplatniť len vtedy, ak sa dotknutá osoba nemôže úspešne domôcť práva na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tretej osobe, zaujal najvyšší súd v uzneseniach sp. zn. 8 Cdo 88/2017, 6 Cdo 9/2016 zo dňa 22. februára 2017, 6 Cdo 27/2016 zo dňa 29. novembra 2016, 4 MCdo 3/2014 zo dňa 16. decembra 2015, 7 Cdo 16/2011 zo dňa 27. septembra 2012, ako aj v rozsudkoch 4 Cdo 199/2005 zo dňa 31. mája 2006 a staršom rozsudku Najvyššieho súdu SSR 4 Cz 110/84 zo dňa 16. apríla 1985. Tento názor bol vyslovený aj v náleze ústavného súdu II. ÚS 165/2012 zo dňa 13. decembra 2013 a v uzneseniach III. ÚS 361/2009 zo dňa 26. novembra 2009 a III. ÚS 45/2008 zo dňa 7. februára 2008. Rovnaký právny názor je držaný aj literatúrou, napr. JAKUBÁČ, Róbert. Náhrada škody a právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. In: Bulletin slovenskej advokácie. - ISSN 1335-1079 - Roč. 22, č. 10 (2016), s. 19-26, BUDINSKÁ, Lucia. Judikatúra. Bezdôvodné obohatenie. Bratislava: IURIS LIBRI, 2014, ISBN 9788089635092. s.30-31, VLHOVÁ, Petra. Náhrada škody z titulu vykonania exekúcie v rozpore s právom EU. In: JURČOVÁ, Monika a Marianna NOVOTNÁ, ed. Náhrada škody ako prostriedok nápravy v súkromnom práve: XII. Lubyho právnické dni: medzinárodná vedecká konferencia = Damages as a remedy in private law: XII. Luby Law Days: International scientific conference: Smolenice 17.-18.9.2015, Praha: Leges, 2016. Teoretik. ISBN 9788075021540.

22. Otázka konkurencie nárokov na náhradu škody a na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k porušeniu práva Únie bola aj predmetom prejudiciálnej otázky, ktorú Súdnu dvoru Európskej únie podal Okresný súd Prešov (sp. zn. 7 C 6/2010, následne Krajský súd Prešov sp. zn. 19 Co 175/2017), sformulovanú „Má vydanie bezdôvodného obohatenia, ako právny prostriedok nápravy, prednosť pred náhradou škody ?, o ktorej Súdny dvor Európskej únie rozsudkom sp. zn. C-168/15 zo dňa 28. júla 2016 rozhodol, že pravidlá o náhrade škody spôsobenej porušením práva Únie, ako sú okrem iného pravidlá týkajúce sa vzťahu medzi žalobou o náhradu tejto škody a ostatnými prípadne dostupnými prostriedkami nápravy, upravuje právny poriadok každého členského štátu pri rešpektovaní zásad ekvivalencie a efektivity.

23. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje na rovnaký právny názor Najvyššieho súdu Českej republiky, vyslovený napr. v rozsudku z 21. februára 2018 sp. zn. 30 Cdo 1840/2017, ako aj v jeho uzneseniach napr. zo dňa 4. novembra 2004 sp. zn. 25 Cdo 1404/2004, zo dňa 2. júna 2011 sp. zn. 28 Cdo 4230/2010, zo dňa 14. septembra 2011 sp. zn. 28 Cdo 2154/2011, ďalej v uzneseniach z 3. júna 2014 sp. zn. 30 Cdo 4418/2013, z 9. februára 2012 sp. zn. 28 Cdo 1756/2010, ale aj v nálezoch a uzneseniach Ústavného súdu Českej republiky z 13. marca 2012 sp. zn. I. ÚS ČR 529/2009, uznesenia z 25. júna 2012 sp. zn. II. ÚS 1664/12, z 15. decembra 2011 sp. zn. II. ÚS ČR 1950/11 a pod.

24. Dovolací súd na základe uvedeného je právneho názoru, ktorý zdieľa takmer jednotne rozhodovacia prax najvyššieho ako aj ústavného súdu, a tiež teoretická fronta, podľa ktorého právo na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci možno uplatniť len vtedy, ak sa dotknutá osoba nemôže úspešne domáčať práva na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tretej osobe. Z tohto pohľadu opačný právny názor, zaujatý v skorších uzneseniach zo dňa 21. decembra 2010 sp. zn. 2 Cdo 48/2010, zo dňa 21. decembra 2011 sp. zn. 2 Cdo 155/2011 a v rozsudku zo dňa 13. decembra 2014 sp. zn. 2 MCdo 13/2013, považuje za prekonaný, ako ojedinelý odklon, vybočenie od už v súčasnosti ustálenej neskoršej súdnej praxe.

25. Zároveň dovolací súd zastáva názor, že v prejednávanej veci sa súdy neodklonili od tejto väčšinovej ustálenej praxe, keď riešili otázku možnosti žalobkyne si uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď odvolací súd uviedol, že aj v tejto časti považuje podané odvolanie žalovanej za nedôvodné. V tomto smere poukázal na to, že pokiaľ ide o posúdenie súbehu a konkurencie nárokov z titulu bezdôvodného obohatenia a náhrady škody, napriek skutočnosti, že exekúcia v danej veci prebehla na základe nezákonného rozhodnutia súdu a v jej dôsledku vznikla žalobkyni škoda rovnajúca sa zmenšeniu majetku úpadcu patriaceho do konkurznej podstaty, nespochybniteľnou je skutočnosť, že žalobkyňa bola dlžníčkou oprávneného z exekúcie, a to na základe exekučného titulu rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 3.10.2002 č. k. 8 C 210/98-83, ktorý zakladal hmotnoprávny nárok T. C. voči žalobkyni. Nemožno preto konštatovať, že oprávnený z exekučného titulu uspokojením právoplatne priznanej pohľadávky získal bezdôvodné obohatenie, ktoré by bol povinný vydať, keď pre konštatovanie existencie bezdôvodného obohatenia nebola naplnená ani jedna z jeho skutkových podstát. Preto odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval, že na strane žalobkyne nebol dôvod a nebola ani možnosť domáčať sa vydania bezdôvodného obohatenia voči oprávnenému, keď nemožno konštatovať, že by išlo o konkurenciu nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia s nárokom na náhradu škody, a že by mala žalobkyňa voči oprávnenému z exekúcie pohľadávku z bezdôvodného obohatenia. Dôvodil, že zrušením rozhodnutia, na základe ktorého sa plnilo, dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve, to znamená, že podľa hmotného práva táto povinnosť neexistovala, čo však nebol tento prípad. Rovnako konštatoval, že vo vzťahu k súdnemu exekútorovi neexistovala konkurencia nároku žalobkyne z bezdôvodného obohatenia s jej nárokom na náhradu škody voči štátu. Z hľadiska postavenia súdneho exekútora a výkonu jeho činnosti uviedol, že súdny exekútor v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má postavenie verejného činiteľa a vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci. Vysvetlil, že medzi exekútorom a povinnou v prejednávanej veci nešlo o súkromnoprávny vzťah, ale o verejnoprávny vzťah, nakoľko exekútor vystupoval ako nositeľ štátnej moci, plnil úlohy štátneho orgánu, exekútor nevystupoval v rovnoprávnom postavení voči povinnej ako účastník exekučného konania, ale ako nositeľ verejnej moci vykonávajúci exekučnú činnosť, ktorou na jeho strane nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Navyše, správne súd prvej inštancie poukázal aj na to, že exekútor skončil exekúciu vrátením poverenia po vymožení pohľadávky ešte skôr ako najvyšší súd rozhodol o nezákonnosti rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, teda pri výkone exekučnej činnosti postupoval v súlade s rozhodnutiami exekučného súdu a ani zrušením rozhodnutia krajského súdu o zamietnutí námietok proti exekúcii nevzniklo na jeho strane bezdôvodné obohatenie plnením z dôvodu, ktorý odpadol (tak, ako udávala žalovaná).

26. V danom prípade je aj dovolací súd v zhode s názorom súdov nižšej inštancie, že žalobkyňa sa nemohla domáčať voči tretej osobe vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodov, ktoré uviedli, a preto nejde o prípad konkurencie nároku na náhradu škody a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Zároveň dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že v prejednávanej veci súdy oboch inštancií túto posudzovali v súlade s už ustálenou súdnou praxou, keď najskôr skúmali otázku možnosti vydania bezdôvodného obohatenia, avšak keď dospeli k záveru, že o takýto nárok tu nejde, vec posúdili z titulu náhrady škody.

27. Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovanej z dôvodu § 421 ods. 1 písm. c/ CSP nie je prípustné, a preto toto podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

28. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.